

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ANNE-MARIE

Toneelspel in twee bedrijven

1880
door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.3065

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>ANNE-MARIE</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>PETER KREMEL</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.</p> <p>De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2011/220/007
ISBN 978-90-385-11351

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Peter Kremel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(6 dames – 5 heren – 2 kinderen)

ANNE-MARIE : Begincène in rolstoel – 65 jarige vrouw. Met mentale achterstand en mentaliteit van een kind van zes. Ze heeft bepaalde fysieke trekjes. Ze heeft meestal dezelfde pop in haar arm die ze ‘Manneke’ noemt. Sjaaltje blijft altijd fleurig ook in 2e bedrijf. In het eerste bedrijf : 40 jarige vrouw , fleurig gekleed. Opgewekt. In het tweede bedrijf : vrouw van 60 jaar. Zwart gekleed. Sombor.

CLEMAN : Vader van Anne-Marie, 65 jaar

ANNA : Moeder van Anne-Marie, 60 jaar – begoede mensen

LOUIS : Neef van Nonkel Cleman, 45 jaar

LIZA : Vrouw van Louis, 43 jaar

PAUL : Zoon van Louis en Liza. In het eerste bedrijf rond 20 jaar. In het tweede bedrijf 45 jaar.

STAF : Achterneef van Tante Anna. In het eerste bedrijf 33 jaar. In het tweede bedrijf 20 - 25 jaar ouder.

BEA : Vrouw van Staf. In het eerste bedrijf 32 jaar. In het tweede bedrijf zelfde leeftijdssprong als Staf.

CONNIE : Dochter van Staf en Bea. Enkel in het tweede bedrijf, 28 jaar

ANDY : Vriend van Conny. Enkel in het tweede bedrijf, 30 jaar.

LEEN : Verpleegster in de psychiatrische instelling.

SPELENDE KINDEREN : Twee. Helemaal in het begin van het stuk. Leeftijd tussen zes en tien jaar.

DECOR

Het eerste bedrijf speelt zich af op twee vaste locaties namelijk de salon van nonkel Cleman en tante Anna en de slaapkamer van Anne-Marie. Keuze decor is afhankelijk van de regisseur. Kan simplistisch met enkel meubelen, is wel de salon van begoede mensen. De kamer van Anne-Marie is erg fleurig en overall poppen en pluchen dieren, bed en schommelstoel. Verder zijn er ook scènes met spotlight op Anne-Marie in rolstoel en dienen in een hoek twee stoelen te staan bij het gesprek tussen Louis en Liza. Deze zijn niet noodzakelijk indien de regisseur beslist dat de personages zonder stoel hun dialoog kunnen voeren.

Het tweede bedrijf speelt zich af op één locatie. Het salon van Staf en Bea. Hierin eetkamer en salon, televisie (*deze laatste kan gesuggereerd worden*). Deur van toilet aan zelfde kant als deur kamer Anne-Marie en eventueel nog een deur die niet wordt gebruikt maar kan aangeven dat dit de slaapkamer van Bea en Staf is. Andere kant deur naar keuken en deur die leidt naar de tuin en bungalow. Inkomdeur midden scène. Voor de oude Anne-Marie in de rolstoel

in de kliniek plaatselijke spot zijkant podium. Schommelstoel in andere hoek op scène naar publiek gericht.

BELANGRIJK

Het eerste bedrijf is de aankleding zowel van de spelers als decor, fleurig en optimistisch behalve Bea en Staf die mogen iets somberder gekleed zijn. Tweede bedrijf, vooral Anne-Marie somber gekleed. Enkel ‘manneke’ zijn sjaal blijft altijd fleurig. Er dient rekening te worden gehouden in aankleding decor en acteurs dat tussen eerste bedrijf en de eerste en laatste scène van het tweede bedrijf een sprong van 25 jaar wordt gemaakt. De andere scènes van het tweede bedrijf spelen zich 5 jaar eerder af, na de dood van tante Anna. (20 jaar na het eerste bedrijf.) De eerste scène van het eerste bedrijf speelt op dezelfde dag als scène één en scène twaalf van tweede bedrijf.

SYMBOLIEK

- Hinkelen: Voor Anne-Marie met haar handicap is het leven een aaneenschakeling van hinkelsprongen. Zij wordt heen en weer geslingerd tussen haar eigen wereldje en de buitenwereld.
- Fleurige kleding Manneke:
Manneke is het symbool van de hoop. De hoop op het betere dat men steeds verwacht. Voor Anne-Marie is dit Paul en ze vereenzelvigd Manneke met Paul. Het sjaaltje is het enige dat in alle situaties even kleurig en fris blijft. Accentueert de hoop.
- Aankleding decor eerste bedrijf fleurig / tweede donkerder, somberder: Symbolen van de eeuwig tegenstellingen. Hemel en hel, water en vuur.
- Licht en fleurig kleed 1ste bedrijf Anne-Marie:
Symboliseert de onbezorgdheid, geluk, het zich goed voelen.
- Donker of grijs gekleed 2de bedrijf Anne-Marie:
Symboliseert de onzekerheid, angst voor het onbekende, voor het heden en de toekomst. De tristesse.
- Fluisterend stemmenmengelmoes:
De hersenspinsels en toenemende panische angst in het hoofd van Anne-Marie.
- Het slaan van Anne-Marie door Bea en Conny:
de onmacht om met het onbekende om te gaan.
- Fysische trekjes van Anne-Marie:
Met hand eerst over haar gezicht gaan en dan over dat van Manneke: symboliseert de twee-eenheid, de verbondenheid van Manneke en Anne-Marie.
- Het heen en weer schommelen:
symboliseert het tot rust brengen van de innerlijke gemoedstoestand door het zich afsluiten van de rest van de wereld en het in zichzelf gekeerd zijn.

In het tweede bedrijf wordt door Staf, Bea, Conny en Andy in de ‘gij-vorm’ gesproken. Duidt het verschil aan van ‘ander soort mensen’ waar Anne-Marie terecht is gekomen. Anne-Marie blijft in ‘je-vorm’ praten.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Twee kleine kinderen: Anne-Marie en Leen. In een rolstoel in de spotlight zit een oude Anne-Marie. Grijs haar, wat gebogen, bevend met een oude pop ‘Manneke’ in haar handen. De hand van de arm waarmee ze Manneke vasthoudt is stevig in een vuist gebald. Uit deze vuist zal in de laatste scène bij haar dood de broche die ze van Paul heeft gekregen vallen. Ze zegt niets, is in zichzelf gekeerd en bezig met haar pop. Twee spelende kinderen komen het podium opgelopen en hinkelen. Ze zingen twee maal een liedje voor hinkelen in spotlight 2 en één maal bij af gaan. Anne-Marie kijkt langzaam op en aanschouwt het spel van de kinderen. De kinderen verdwijnen zingend achter de schermen. Zonder iets te zeggen gaat Anne-Marie terug in haar vorige houding. Leen, een verpleegster komt aangelopen en rijdt haar weg van het podium.)

KINDEREN : *(zingen en spelen ‘Hinkel de Pinkel’.)*

Hinkel de pinkel
 daar komen wij aan
 Wij hebben geen kousen
 of schoenen meer aan.
 Met de handjes op de rug.
 Hinkel de pinkel
 en dan weer terug. (X3)

(Liedje te beluisteren op blog.seniorennet.be/ldm2/archief.php?ID=139837 – Kinderliedjes)

LEEN : Kom Anne-Marie, het begint hier buiten wat fris te worden, we rijden je terug binnen. Straks krijg je bezoek. Je verjaart vandaag hé, dat is plezant vind je niet? *(Geen antwoord van Anne-Marie.)* We zullen je eens mooi gaan maken. Je valt vandaag in het vet want straks staat er je nog een groot stuk taart te

wachten. Kom we zijn weg. (*Anne-Marie kijkt niet op of om. Ze is verdiept in zichzelf.*)

Scène 2 : Cleman, Anna

(*Vijfentwintig jaar terug in de tijd. Anna is met naaiwerk bezig, zit in de zetel, Cleman leest zijn krant.*)

ANNA : Staat er iets speciaals in?

CLEMAN : Altijd hetzelfde: oorlog hier, aanslagen daar, politieke prietpraat, financiële beurzen die rare bokkensprongen maken, de wereld staat op zijn kop. Het wordt moeilijk om in de kranten van vandaag nog eens positief nieuws te vinden. Maar ja goed nieuws verkoopt slecht. Te meer sensatie men kan aanbieden te meer mensen kopen de kranten en de tijdschriften. We leven in een rare tijd. Ik vraag mij af wat de toekomst nog te bieden heeft voor de volgende generaties.

ANNA : Ach, mensen passen zich wel aan. Dat hebben ze altijd al gedaan.

CLEMAN : Dat klopt, maar de wereld draait zo snel dat veel mensen het moeilijk hebben om bij te blijven. Zoals altijd vallen de zwakkeren af. Onze maatschappij zit nu eenmaal zo in elkaar. Je moet perfect zijn zoniet val je uit de boot en word je weggeworpen als afval.

ANNA : Zo'n vaart zal het wel niet lopen.

CLEMAN : Daar ben ik nog zo zeker niet van. Houd mijn woorden indachtig, de ziekte van de toekomst wordt de depressie. De psychiatrische klinieken zullen de toevloed niet kunnen bijhouden.

ANNA : Je ziet het wel erg zwart in, Cleman.

CLEMAN : Als je de onderliggende toon in de kranten leest zie je wel welke richting het uitgaat. Enthousiast maakt het mij niet.

ANNA : Waarschijnlijk zullen wij dat niet meer meemaken.

CLEMAN : Misschien niet, maar ik denk aan Anne-Marie. Wat voor toekomst heeft zij in zo'n wereld? Wij kunnen haar niet blijven beschermen. Eeuwig zullen wij hier niet rondlopen.

ANNA : Dat weet ik Cleman. Anne-Marie is onze grootste bekommernis. We moeten voor haar toekomst zorgen.

CLEMAN : Het zal niet makkelijk zijn.

ANNA : Weet ik. Ze komen toch morgen?

CLEMAN : Wat?

ANNA : Ze komen toch morgen? Louis en Liza. Hebben ze bevestigd?

CLEMAN : Louis en Liza. Ja, ze hebben bevestigd.

ANNA : Ben jij niet zenuwachtig?

CLEMAN : Zenuwachtig?

ANNA : Mijn zenuwen staan op springen. Ik kan aan niets anders denken.

CLEMAN : Ik weet het Anna, maar we moeten door de zure appel heen. De toekomst van Anne-Marie staat op het spel.

ANNA : Juist daarom. Het is zo belangrijk dat ik niet weet wat ik zou moeten als het mislukt.

CLEMAN : Mislukken? Louis en Liza zijn goeie mensen; zij zullen ons probleem verstaan en ik ben zeker dat zij ons zullen helpen.

ANNA : Ik hoop het Cleman, ik hoop het van harte maar iets zegt mij dat het mis gaat lopen.

CLEMAN : Niet doemdenken Anna, we zien wel waar het schip strandt. Je moet erin blijven geloven.

ANNA : Inderdaad, we zien wel. Waar is ons Anne-Marie?

CLEMAN : Buiten in de achtertuin. Ik zal haar even roepen, het begint stilaan wat frisser te worden. Ik wil niet dat ze kou vat.

ANNA : Goed, ik maak ondertussen haar lievelingsdrankje klaar, een warme choco.

CLEMAN : *(legt zijn krant neer gaat naar de buitendeur en verdwijnt.)* Ben zo terug.

(Licht uit)

Scène 3 : Anne-Marie, Cleman, Anna

(Cleman terug in zetel. Anna komt binnen met kop warme choco.)

ANNA : Komt ze?

CLEMAN : Ze is onderweg.

(Anne-Marie komt binnen via voordeur, haar pop in haar arm.)

ANNA : Waar ben je geweest schat?

ANNE-MARIE : In tuin gezeten met manneke, naar de wolkskes gekeken. *(Gaat in zetel zitten en wrijft regelmatig over haar wang en over de wang van haar pop.)*

CLEMAN : Was het niet te koud?

ANNE-MARIE : Nee, manneke had gene kou. Manneke vond de wolkskes mooi. Vake?

CLEMAN : Ja, schat!

ANNE-MARIE : Moeke Maria zit die op een wolkske?

CLEMAN : Dat zou kunnen, we kunnen haar niet zien hé.

ANNE-MARIE : Waarom niet?

CLEMAN : Omdat zij overal is maar vooral in ons zieltje zit. Ook in dat van u.

ANNE-MARIE : Ook in dat van manneke?

CLEMAN : Ook in dat van manneke, schat.

ANNE-MARIE : Da's goed.

ANNA : Kijk eens! Je lievelingsdrankje.

ANNE-MARIE : Warme choco!

ANNA : Niet morsen in de zetel hé.

ANNE-MARIE : Nee, moeke.

CLEMAN : We hebben goed nieuws Anne-Marie.

ANNE-MARIE : Wat vake?

CLEMAN : We hebben gisteren naar Louis gebeld en gevraagd of ze morgen op bezoek komen.

ANNE-MARIE : *(Grote glimlach op haar gezicht.)* Louis?

CLEMAN : Louis en Liza.

ANNE-MARIE : En Paul?

CLEMAN : Paul komt ook mee. Dat heb je graag hé?

ANNE-MARIE : Paul is lief, Paul is mijne vriend, gelijk manneke. Morgen ?

CLEMAN : Nog één keer slapen.

ANNE-MARIE : (*Geëxciteerd naar voor en achter wiegend.*) Nog één keer slapen en dan Paul. Ooh! Ik moet manneke nog wassen, moet proper zijn als Paul komt. En proper kleren aan doen. Hoe laat komt Paul?

ANNA : Morgen, tegen de middag.

ANNE-MARIE : Tegen de middag, ja, tegen de middag. Moet dat nog doen, proper kleren, wassen. Paul is lief hé moeke.

ANNA : Ja, Anne-Marie, Paul is lief. Maar Louis en Liza ook hé.

ANNE-MARIE : Héél lief, allemaal lief. Maar Paul, Paul is de liefste van allemaal. Paul de liefste.

ANNA : Kom drink uw choco maar op want in al uw blijdschap zou je nog vergeten om te drinken.

ANNE-MARIE : Ja moeke. Paul komt, Paul is lief.

CLEMAN : We moeten straks nog 't één en ander bespreken Anna, je weet wel.

ANNA : Ja Cleman, we moeten er werk van maken en alles nog eens op papier zetten. Kijk hoe gelukkig ze is. Ik hoop dat we erin slagen om hen te overtuigen.

CLEMAN : Het zijn goede mensen Anna, ze zouden de ideale familie zijn. Ik hoop inderdaad dat het ons lukt. Andere opties zijn schaars.

ANNA : Het zal een onrustige nacht worden.

CLEMAN : Kalmeer toch Anna. Het ligt in Gods handen. Hij zal ons wel helpen om alles in goede banen te leiden. Heb vertrouwen.

ANNA : Dat neemt niet weg dat ik het niet uit mijn gedachten ga kunnen zetten.

CLEMAN : Als het een troost mag zijn, we hebben nog tijd.

ANNA : Dat weet ik Cleman, alleen weten we niet hoeveel.

ANNE-MARIE : Moeke, mag ik naar kamer?

ANNA : Natuurlijk schat, wat ga je doen ?

ANNE-MARIE : Haar kammen van manneke.

ANNA : Doe maar.

ANNE-MARIE : (*staat recht praat tegen pop.*) Kom, kom mee, moet manneke veel vertellen. Kom, kom. (*schuifelt naar haar slaapkamer, licht uit in de salon.*)

Scène 4

(Anne-Marie in haar slaapkamer, zit op bed, manneke in haar armen, begint conversatie. Spot op Anne-Marie, rest donker.)

ANNE-MARIE : Manneke, Paul komt. Heb het nog niet verteld. Paul komt. Paul uwe dikke vriend. Wat, ja, ja die Paul, ja waar we op vakantie gaan. Nee, Paul woont niet in de stad, nee, Paul woont bij de koeien en de paarden en den ezel. *(Lacht)* Den 'ia' ezel, manneke. *(Lacht weer.)* Wat?... Jij hebt al op den ezel gezeten, ikke niet, ben bang van ezel. Wat ? ... Ja en de poes en de toktok kippen en die leggen eitjes en dan bakt Paul eitjes in de pan voor ons hé manneke. Eitjes.*(Lacht.)* van de toktok kippen. Wij gaan graag op vakantie bij Paul en bij Louis en Liza. Morgen komen Paul en Louis en Liza. Tegen de middag. Zal vragen wanneer we weer mogen komen, op vakantie. Lieve Paul. Paul brengt cadeautjes mee, altijd. Wij hebben ook cadeautje hé manneke? Morgen gaan we 't Paul laten zien. Morgen vroeg opstaan hé manneke. Wassen en propere kleertjes aan doen, mogen niet vuil zijn. Morgen, lieve Paul, morgen. Nog één keer slapen. Nog één keer hé manneke. *(Neemt manneke heel dicht tegen haar, met haar hoofd gebogen, spot langzaam uit. Muziek, bij voorkeur rustig klassiek, niet te triest.)*

Scène 5 : Anne-Marie, Cleman, Anna, Louis, Liza, Paul

(Sprong in de tijd. Het is voormiddag, Cleman zit in de zetel zijn krant te lezen, Anne-Marie staat bij de wieg met manneke in, Anna is bezig met wat huiselijke karweien. De bel gaat.)

ANNE-MARIE : *(Geëxciteerd.)* Daar zijn ze, daar zijn ze. Vake mag ik open doen?
Mag ik open doen?

CLEMAN : Doe maar.

ANNE-MARIE : *(Neemt parlofoon af)* Hallo? Kom maar naar boven. Lift nemen,neem de lift. Kom maar.

CLEMAN : Niet vergeten op het knopje van de deur te drukken schat, anders kunnen ze niet binnen.

ANNE-MARIE : Knopje deur. Zo! Ze zijn het, ze zijn het. *(Gaat naar de wieg en neemt manneke er uit, doet de deur open en gaat in het deurgat staan.)*

ANNA : Kijk hoe gelukkig ze is.

CLEMAN : *(Zucht.)* Ze leeft daar helemaal van op.

ANNA : *(Gaat bij Cleman staan en neemt hem vast. Zegt ongerust.)* Ik hoop dat de Heer ons zal bijstaan vandaag.

CLEMAN : Het is een belangrijke dag Anna, misschien wel de belangrijkste uit ons leven. *(Beiden nemen elkaar goed vast.)*

ANNE-MARIE : Daar zijn ze! Daar zijn ze !

LIZA : *(Stem off scène.)* Wel kijk wie er al op ons staat te wachten zie? Dag Anne-Marieke.

ANNE-MARIE : Dag Liza, dag Louis.

LOUIS : Dag Anne-Marie.

ANNE-MARIE : Waar is Paul?

LOUIS : *(Verschijnt naast Anne-Marie.)* Onze Paul die is de auto gaan wegzetten. Die rijdt sinds kort ook met de auto hé. Het wordt een grote kerel.

ANNE-MARIE : Paul komt toch?

LIZA : Ja, ja, wees gerust hij zal direct hier zijn.

(Anne-Marie blijft op de uitkijk in het deurgat staan.)

LOUIS : Dag nonkel Cleman, tante Anna, hier zijn we zie.

LIZA : Hallo allemaal, hoe is het ermee?

ANNA : Liza, Louis, welkom, kom binnen. Met ons gaat het goed. Heb je een goede rit gehad?

LOUIS : Ik zeg het net tegen Anne-Marie, deze keer hebben we zelf niet moeten rijden, we werden gereden. Onze Paul heeft sinds enkele weken zijn rijbewijs en dus genieten we daar nu van.

CLEMAN : Welkom, wel dat is mooi dat Paul jullie kan brengen.

LOUIS : Ik hoop alleen dat hij de wagen bij het parkeren niet in de prak heeft gereden.

Hij wou niet dat we erbij bleven toen hij de parkeerplaats wou inrijden. Hij houdt niet van pottenkijkers zei hij. Ik hou mijn hart vast.

CLEMAN : Als hij binnen de vijf minuten niet hier is kunnen we best eens gaan kijken.
Haha!

LIZA : Jullie hebben ook niet veel vertrouwen in Paul hé. Haha. Hier tante Anna, een doosje lekkere pralines. Ik weet dat je die graag eet.

ANNA : Bedankt, had je niet moeten doen. Ik moet zo al oppassen voor mijn lijn. Kom geef me jullie jassen dan hang ik die al weg. Maak het jullie gezellig.

CLEMAN : Zet u in de zetel. Anna heeft verse koffie gezet. Dat zal smaken na zo'n rit.

LOUIS : God ja, 60 kilometer is niet het einde van de wereld maar een kopje koffie doet altijd deugd.

ANNE-MARIE : Daar is hij, daar is hij!

PAUL : (*stem off scène*) Kijk wie mij daar staat op te wachten zie, mijn beste vriendin.
Dag Anne-Marieke, mijn poppemieke!

ANNE-MARIE : Paul, Manneke dacht dat je niet meer kwam.

PAUL : (*Verschijnt in deurgat.*) Wat durf jij zeggen? Dacht je dat ik jou alleen ging laten staan. In nog geen honderd jaar. Kom hier dat ik u een toot geef. (*Geeft haar kus op haar wang.*)

ANNE-MARIE : Manneke ook.

PAUL : Die zou ik verdorie nog vergeten. (*Geeft pop een kus.*)

ANNE-MARIE : Is gewassen en heeft propere kleertjes aan.

PAUL : Ik zie het. Hoe is het ermee?

ANNE-MARIE : Goed, hij babbelt veel, soms kan ik er niks tussen zeggen zoveel babbelen manneke. Hé manneke? Babbelaar!

ANNA : Kom Paul, kom eerst binnen want als ons Anne-Marie begint geraak je er niet meer van af.

PAUL : Da's niet erg tante ANNA. (*Geeft Anna een kus.*) Hoe is het met je ?

ANNA : Goed Paul, dank je.

PAUL : En met jou nonkel Cleman, nog altijd in vorm zie ik? (*Geven elkaar kus op wang.*)

CLEMAN : Zoals altijd. Alleen wat ouder.

PAUL : De klok kan je niet tegenhouden.

LOUIS : Is de auto nog heel of moeten we Touring bellen?

PAUL : Grapjas, er is geen krasje op je auto, je mag hem straks met een vergrootglas controleren.

CLEMAN : Ik heb hier wel ergens een vergrootglas liggen moest je willen Louis. Zet je Paul, ook een kopje koffie?

PAUL : Als het niet te moeilijk is een glaasje water, koffie is nu niet direct mijn ding.

ANNA : Komt eraan.

ANNE-MARIE : Paul, kom mee naar mijn kamer. Heb cadeautje.

CLEMAN : Schat, laat Paul even rustig in de zetel zitten. Je hebt straks nog tijd genoeg om met hem te praten.

ANNE-MARIE : Maar wil nu met Paul naar kamer.

CLEMAN : Heb toch even geduld Anne-Marie!

ANNE-MARIE : Manneke moet zoveel vertellen.

PAUL : Weet je wat Anne-Marie, kom naast mij zitten ik heb ook een cadeautje voor je bij.

ANNE-MARIE : Wat ? Wat? *(Komt ongeduldig naast Paul zitten.)*

PAUL : Je moet het wel zoeken!

ANNE-MARIE : Waar zoeken?

PAUL : Dat ga ik je niet vertellen.

LOUIS : *(Doet teken naar Anne-Marie dat ze tot bij hem moet komen.)* Anne-Marie!

ANNE-MARIE : *(gaat tot bij Louis, hij fluistert haar iets in het oor.)* In zijn binnenzak jas?

LOUIS : Sht stil! Niks verklappen.

ANNE-MARIE : Ja, sht, stil niks verklappen. *(Gaat naar Paul en gaat met haar hand in zijn binnenzak. Ze haalt er een pakje uit.)* Gevonden!!

PAUL : Gevonden ! Doe maar open.

ANNE-MARIE : *(Zet zich naast Paul en doet langzaam pakje open.)* Wat zit er in Paul? Wat?

PAUL : Ik zeg niks.

ANNE-MARIE : Ooh da's mooi, een doekje.

PAUL : Nee , een sjaaltje voor jou en kijk daar zit nog iets bij.

ANNE-MARIE : Nog een sjaaltje ?

PAUL : Speciaal voor manneke dezelfde kleur maar een kleiner sjaaltje. Dat kan je rond zijn hals hangen.

ANNE-MARIE : Ooh mooi. Sjaaltje voor manneke.

ANNA : Dat had je niet moeten doen Paul. Jij hebt je centjes nodig.

PAUL : Ach, een kleinigheid. Ik weet dat ze daar gelukkig mee is.

CLEMAN : De kleine dingen in het leven geven haar enorm veel vreugde.

LIZA : Weinig mensen weten de kleine dingen nog te appreciëren. We zijn allemaal te verwend.

ANNA : Vroeger hadden de mensen niets en waren gelukkig met het beetje dat ze hadden. Nu heeft men nooit genoeg en is het geluk soms ver te zoeken. Weelde en geluk zijn niet altijd synoniem.

CLEMAN : Kom maar, genoeg gemijmerd. Laat ons vooruit kijken. Vertel eens Paul, hoe is het met je studies?

PAUL : Wel, ik ga mijn eerste jaar Rechten beginnen in Leuven.

ANNA : Op kot ?

PAUL : Ja, elke dag heen en weer is niet te doen. Ik heb een leuke kamer in een studentehome gevonden.

ANNE-MARIE : Paul, heb ook cadeautje om te laten zien. Kom mee!

ANNA : Je gaat er niet vanaf geraken voor je mee bent geweest Paul. Je weet, als ze iets wil is ze er moeilijk vanaf te brengen.

PAUL : Geen probleem tante Anna. Kom Anne-Marie laat me je cadeautje maar eens zien. *(Staan samen op en gaan naar slaapkamer AM)*

CLEMAN : Anne-Marie, niet de hele dag aan Paul zijn broek hangen hé. Laat die jongen ook een beetje op adem komen.

PAUL : Geen zorgen maken nonkel, ze zal me niet opeten, alhoewel?

ANNE-MARIE : Kom Paul, kom, cadeautje zien.

LOUIS : Ach laat ze maar, ze kennen mekaar al zo lang, ik denk zelfs dat Paul beter met haar kan praten dan wij.

ANNA : In Paul heeft Anne-Marie haar klankbord gevonden. Ze bloeit helemaal open als ze bij hem is.

LIZA : Twee handen op één buik.

Scène 6 : Anne-Marie, Paul, Cleman, Anna, Liza, Louis

(Deze scène speelt zich afwisselend af in scènes die overgaan tussen de salon waarin Cleman, Anna, Louis en Liza een belangrijk gesprek voeren en de slaapkamer waarin Anne-Marie en Paul praten.)

CLEMAN : Het is steeds aandoenlijk om die twee met elkaar te zien omgaan. Wanneer ze bij jullie op vakantie is geweest is ze een andere Anne-Marie.

ANNA : Veel levenslustiger, blijer. Ze praat dan honderduit tegen ‘manneke’ en alles wat ze heeft meegemaakt, vertelt ze hem wel honderd maal.

LOUIS : We doen ons best om het haar naar de zin te maken en daarbij, de lucht van het platteland is anders dan de stadslucht hier. Bij ons kan je op adem komen.

LIZA : We merken inderdaad dat ze bij ons erg opgetogen is. Ze amuseert zich met kleine dingen en stelt constant vragen.

CLEMAN : En hoe staat Paul daar tegenover?

LIZA : Paul, die vindt dat niet erg. Als hij er is, is ze niet bij hem weg te slaan. Paul beweert dat hij goed met haar kan praten. Het moeten niet altijd ingewikkelde discussies zijn, zegt hij.

LOUIS : Voor Paul is Anne-Marie het evenbeeld van de pure mens. Ze zegt het zoals ze het denkt zonder omwegen, zonder leugens, recht uit het hart, de eerlijkheid zelf.

LIZA : Volgens Paul leeft Anne-Marie in een andere wereld. Haar eigen leefwereld waar het moeilijk is om in te geraken.

ANNA : Dat klopt Liza, je weet dat toen Anne-Marie zes jaar oud was, ze stuipen heeft gehad. De dokters gaven haar nog weinig hoop maar ze was sterk en is er door gesparteld. Jammer genoeg is haar wereld toen stil blijven staan.

CLEMAN : Ik weet niet of je dat jammer kunt noemen. Wij vinden dat jammer maar of Anne-Marie dat jammer vindt zou ik niet direct durven zeggen. Ze is gelukkig in haar eigen wereld en we weten dat zij zo verder zal moeten. Onze taak is om haar dat geluk zo lang mogelijk te laten behouden en dit zonder te veel turbulenties in haar leven. In dat verband, Louis en Liza, hadden Anna en ik graag een voor ons en vooral voor Anne-Marie, belangrijk gesprek met jullie willen hebben.....

(Licht uit - overgang naar slaapkamer Anne-Marie)

PAUL : Waauw! Anne-marie! Je slaapkamer is nog mooier geworden dan de laatste keer. Hier moet je wel graag slapen?

ANNE-MARIE : Mooie slaapkamer van manneke en mij. Hier slaapt manneke en hier Anne-Marie.

PAUL : *(Gaat op het bed zitten.)* En nog een zacht bed ook zeg. Het lijkt wel een hemeltje.

ANNE-MARIE : Hemeltje met sterretjes en engeltjes, hé manneke. Heb cadeautje voor Paul. *(Ze gaat in haar schuif en haalt er een klein pakje uit.)* Voor u van manneke en Anne-Marie. Open doen, open doen!

PAUL : Ik ga dat niet open doen.

ANNE-MARIE : *(Beteuterd.)* Waarom niet, open doen jawel open doen hé manneke Paul moet pakje open doen. Nu doen, nu!

PAUL : Maar het is veel te mooi ingepakt om open te doen. Ik mag dat toch niet stuk maken?

ANNE-MARIE : *(Kwaad.)* Jawel, kom ik zal 't open doen, kom *(wil het afpakken, Paul houdt het achter zijn rug en speelt wat met Anne-Marie.)*

PAUL : Pak het dan als je kan.

ANNE-MARIE : *(Plots valt manneke uit haar handen, Paul vangt de pop op. Anne-Marie paniekerig)* Manneke!

PAUL : Niks gebeurd Anne-Marie, ik heb hem. Hier. *(Geeft de pop terug aan Anne-Marie)*

ANNE-MARIE : Manneke! *(Sluit hem in haar armen.)*

PAUL : Zullen we het pakje dan toch maar open doen?

ANNE-MARIE : Ja!

PAUL : Oh ! Wat is dat? Een broche...

ANNE-MARIE : Speldje!

PAUL : Speldje, en wat staat daar op?

ANNE-MARIE : Paul!

PAUL : *(Lacht)* Paul! Dat is mooi, waar heb je dat gekocht?

ANNE-MARIE : Scherpenheuvel.

PAUL : Bedankt, Anne-Marie. Dat is het mooiste wat ik al ooit heb gehad.

ANNE-MARIE : Ja?

PAUL : Weet je wat we doen?

ANNE-MARIE : Neen!?

PAUL : Omdat we samen dit geschenkje nooit zouden vergeten geven we het aan manneke. Kijk, we nemen het sjaaltje dat ik je net heb gegeven, binden dat rond de nek van manneke en sluiten het met jouw speldje. Wat denk je?

ANNE-MARIE : Speldje op manneke, maar dan heb jij geen speldje.

PAUL : Maar dan kan ik het ook nooit verloren doen. En telkens ik bij jou ben zie ik mijn cadeautje terug. Zullen we het vastspelden?

ANNE-MARIE : Niet in manneke steken!

PAUL : Wil jij het doen?

ANNE-MARIE : Nee jij, Paul cadeautje. Niet in manneke steken.

PAUL : Kom hier. *(neemt de pop in zijn handen, speldt de broche er op nauwlettend gevolgd door Anne-Marie.)* Zo, kijk eens hoe mooi. Hier is je manneke terug.

ANNE-MARIE : Mooi, Paul op manneke, nu is Paul altijd manneke.

(Licht uit - overgang terug naar salon bij Cleman, Anna, Liza en Louis)

CLEMAN :waar kan ik best beginnen. Luister. Onze familie is niet erg groot. Binnen onze familiekring zijn jullie onze meest hechte band. Anna en ik hebben met jullie al jaren een goede verstandhouding en hebben in jullie veel vertrouwen.

LOUIS : Dank u nonkel.

CLEMAN : Dat is nu eenmaal zo. Ook voelt Anne-Marie, zoals je weet, zich erg thuis in jullie gezelschap. Haar vakanties bij jullie vindt ze enorm prettig en ze leeft er in haar gedachten al weken op voorhand naar toe.

LIZA : We doen ons best om het voor haar zo aangenaam mogelijk te maken en we hebben haar graag.

CLEMAN : *(Staat recht)* Dat weten we en daarom willen we jullie spreken. Kijk, Anna en ik worden er niet jonger op en vroeg of laat staan we voor het voldongen feit